

"...

I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMLERİNİN GEREKÇESİ

Yürürlüğün durdurulması istemini de içeren dava dilekçesi şöyledir:

“GİRİŞ

4160 sayılı “26.5.1927 Tarih ve 1050 Sayılı, 14.7.1965 Tarih ve 657 Sayılı, 16.8.1961 Tarih ve 351 Sayılı, 29.8.1977 Tarih ve 1322 Sayılı, 9.11.1983 Tarih ve 2946 Sayılı ve 11.11.1986 Tarih ve 3320 Sayılı Kanunların Bazı Hükümlerinde Değişiklik Yapılması ve Bazı Hükümlerinin Yürürlükten Kaldırılmasına Dair Kanun” 5 Ağustos 1996 günlü Resmî Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Yasa hakkında söylenecek ilk söz, yasanın Anayasa Mahkemesi kararını geçersiz kılmak amacıyla çıkarılmış olduğudur.

Bilindiği gibi, 4139 sayılı 1996 Mali Yılı Bütçe Kanunu’nun kimi maddeleri hakkında açılan iptal davası sonrasında, Anayasa Mahkemesi 17.7.1996 gün ve K:YD 1996/5-1 sayılı kararıyla bazı maddeler hakkında yürürlüğü durdurmuştur.

Bu yasanın ağırlıkla, sözkonusu Anayasa Mahkemesi kararında yer alan hükümlere yeniden geçerlilik kazandırmaya yönelik olduğu o kadar belirgindir ki, yürürlük maddesinde, kimi maddelerin yürürlük tarihi, Anayasa Mahkemesi’nin “yürürlüğü durdurma” kararının Resmî Gazete’de yayımlandığı tarihe kadar götürülmüştür.

“Hukukun üstünlüğüne ve Anayasa’ya sadakatten ayrılmayacağına” dair and içmiş milletvekillerinden oluşan yasama organından açıkça Anayasa Mahkemesi kararlarının uygulanmaması için yasa çıkarılması, ülkemiz adına utanç vericidir. Dilekçemiz bu utancın giderilmesi yolunda ayrı bir önem taşımaktadır.

4160 sayılı Yasa’nın Anayasa’ya aykırı yönleri aşağıda ayrıntıyla açıklanmıştır.

1- YASA’NIN TÜMÜNÜN ANAYASA’NIN 153., 2. ve 11. MADDELERİ İLE BAŞLANGIÇ BÖLÜMÜNE AYKIRILIK NEDENLERİ

Anayasa’nın 161. maddesine göre “Devletin ve kamu iktisadi teşebbüsleri dışındaki kamu tüzelkişilerinin harcamaları, yıllık bütçelerle yapılır” ve “Bütçe kanununa, bütçe ile ilgili hükümler dışında hiçbir hüküm konulamaz.”

Devletin harcamaları kuşkusuz, gelirler ile orantılı olacaktır ve Türkiye son yıllarda giderek artan biçimde bütçesi açık veren bir devlettir.

Gelir sorunu, tasarrufu artırma veya yeni kaynaklar yaratma yerine, bütçe dışı kaynaklara el atılarak çözülmeye çalışılmıştır. Başlangıçta, bütçe açıklarında kullanılmaması için, Anayasal sınırları zorlayarak, bütçe ve Sayıştay denetimi dışında kurulan fonlar bile, bu yaklaşımdan kendini kurtaramamış ve son olarak da döner sermaye gelirlerinin bütçeye dahil edilmesi yoluna gidilmiştir.

Yukarıda aktarılan Anayasa'nın 161. maddesinin son derece açık hükmü nedeniyle, fonların, döner sermayelerin vb. gelir kalemlerinin ilgili yasalarında yapılması gereken değişikliklerin, Bütçe Yasasında yapılması gibi bir kolaycılık, her seferinde Anayasa Mahkemesi'nden dönmüş ve Anayasa Mahkemesi kararlarında, bu tür düzenlemelerin ancak kendi yasalarında yapılabileceğini, bütçe yasası ile diğer yasalarda değişiklik yapılamayacağını açıkça belirtmiştir.

4139 sayılı 1996 Malî Yılı Bütçe Kanunu'nda da, benzeri düzenlemeler vardır ve Anayasa Mahkemesi, daha önceki bütçe yasalarında da yer alıp, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen ya da hem yürürlüğü durdurulup, hem iptal edilen kimi düzenlemelerin, 4139 sayılı Yasa'da da yer alması üzerine “Anayasa'nın 153. maddesine aykırılığı açık ... (olduğu için) yürürlüğün durdurulmasına karar” vermiştir.

E. 1996/23, K: 1996/5-1 Yürürlüğü Durdurma sayılı ve 17.7.1996 tarihli bu kararın Resmî Gazete'de yayımlanma, dolayısıyla yürürlük tarihi, 19.7.1996'dır. Ancak ne acıdır ki, iptali istenen yasa, aynı düzenlemeleri bir kez daha yapmış ve yürürlük tarihini de 19.7.1996 olarak belirlemiştir. Bu, doğrudan Anayasa Mahkemesi kararlarını uygulanamaz hale getirme demektir.

Ancak, Anayasa hukukumuz ve parlamento tarihimiz açısından acıklı olan, yasa tasarısının TBMM'de görüşülmesi sırasında bunun defalarca “itiraf” edilmesidir. Bunlardan koalisyon partileri ile muhalefete ait üç örnek aşağıda sunulmuştur:

“Tasarı... bu gibi konulardaki Bütçe Kanununun iptalinden (yürürlüğün durdurulması kastediliyor olmalı) kaynaklanan boşlukları doldurmaktadır (RP Grubu adına Konya Mv. Mustafa ÜNALDI, İncelenmemiş Tutanak, 85. Birleşim 1.8.1996, Giriş:11 Sayfa 11.).

“Burada, önce, Hükümete teşekkür etmek istiyorum: çünkü, bütçe kanunlarında yer alması uygun görülmeyen hükümler, Anayasa Mahkemesi'nin engeline takılmıştır. Şimdi, Hükümet ne yapacaktır' Yani ‘Bütçe kanunundaki bu hükümleri uygulamıyorum' diye bir mazeretler bütçeyi devam ettiremez; bu itibarla Anayasa Mahkemesi tarafından yaratılan bir boşluğu böyle bir kanunla doldurmak mecburiyetindedir, yapılan iş budur. (...) 1996 Bütçesinde yer alan bu hükümlerin pek çoğunu, daha önceki yıllarda hükümetler kararnamelerle ifa etmişlerdir; yani demek istiyorum ki, 1996 yılında uygulanan bu bütçe kanununa bu hükümler konulmasaydı; Bakanlar Kurulu, kararnamelerle bu amaca yönelik düzenlemeler yapabilir ve hedefe varabilirdi; ama Maliye Bakanlığı, bu sene, 1996 yılı Bütçesinde, Hazinenin de, Planlamanın da katıldığı bir görüşle, bunları bütçe kanununa bir hüküm olarak getirmiştir; ama bunlar Anayasa Mahkemesinin ‘bütçe kanunlarında yer alması gereken hükümler şundan ibaret olacaktır' hükmü dolayısıyla engeline takılmıştır. (...) Bu yasa hukuki bir boşluğu doldurmaktadır. (...) Benim bütün maliyecilik hayatımda gördüğüm pek çok hüküm vardır ki, bu hüküm, yıl içerisinde Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiş veya yürürlüğü durdurulmuş; ama, gelecek yıl bütçe kanununda da, yine aynen tekrar edilmiştir.” (Şahsı adına A. Aykon DOĞAN, DYP - Isparta Mv. İncelenmemiş Tutanak, 85. Birleşim, 1.8.1996, Giriş: 11, Sayfa 12-13.)

“Eğer, biraz, bunun detayları hakkında bilgi vermek gerekirse Anayasa Mahkemesinin yürütmeyi (yürürlüğü olacak) durdurma kararı dolayısıyla, döner sermaye gelirlerinden bütçeye aktarılabilecek 13 trilyon lira, fon gelirlerinden bütçeye aktarılabilecek net 145 trilyon lira ve nihayet, çeşitli kamu kurum ve kuruluşlarının hasılatlarından yine bütçeye aktarılması öngörülmüş olan 56 trilyon lira olmak üzere, toplam 214 trilyon liralık bir kaynağın bütçeye aktarılması imkanı

ortadan kalkmış oluyor idi, şimdi, bu düzenlemeyle, bu kayıpların, daha doğrusu, bütçeye akımların önlenmesi giderilmiş ve doğru bir yaklaşımla bu tasarı getirilmiştir” (ANAP Grubu adına Samsun Mv. Biltekin ÖZDEMİR, İncelenmemiş Tutanak, 85. Birleşim, 1.8.1996, Giriş:11, Sayfa 10.).

TBMM'deki görüşmeler sırasında, diğer muhalefet temsilcileri, tasarının asıl amacının Anayasa Mahkemesi kararının uygulanamaz hale getirilmesi olduğunu ileri sürmüşlerdir ve bunları belki “yorum” olarak değerlendirmek mümkündür; ama, iktidar temsilcileri ile Plan ve Bütçe Komisyonu'nun bir önceki başkanı ve tasarının mimarlarından ANAP temsilcisinin sözleri düzenlemenin gerçek amacını bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır: Bu yasanın amacı, Anayasa Mahkemesi'nin E:1996/23, K: 1996/5-1 Yürürlüğü Durdurma sayılı ve 17.7.1996 tarihli kararını, uygulanamaz hale getirmektir. Oysa, yürürlüğü durdurma kararının temel gerekçelerinden biri, Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararlarının uygulanabilir olmasını sağlamaktır.

Anayasa'nın 153. maddesi son derece açıktır: “Anayasa Mahkemesi kararları ... yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlar.”

Yasama organının, bir Anayasa Mahkemesi kararını uygulanamaz hale getirmek için yasa çıkarması, Anayasa'nın 153. maddesine, 11. maddesine, Başlangıç bölümünün 3. ve 4. fıkralarına ve 2. maddedeki hukuk devleti ilkesine aykırıdır.

Çünkü, Anayasa'nın 11. maddesine göre, Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Buna karşın yasama organı, Anayasa'nın 153. maddesine aykırı hareket etmiştir.

Başlangıç bölümünün 3. fıkrasına göre, egemenliği ulus adına kullanmaya yetkili hiçbir kişi ya da kuruluş, Anayasa'da öngörülen hukuk düzeninin dışına çıkamayacağı halde, yasama organı çıkmış ve yetkisini Anayasal bir yargı organının kararlarını uygulamamak için kullanmıştır.

Başlangıç bölümünün 4. fıkrasına göre kuvvetler ayrımı, devlet organları arasında üstünlük sırası anlamına gelmediği, belli devlet yetki ve görevlerinin kullanılmasından ibaret ve bununla sınırlı medeni bir işbölümü olduğu halde, yasama organı, kendisini yargı organının üstünde görmüş ve onun kararlarını uygulamamak için yasa çıkarmıştır.

Belirtilen nedenlerle 4160 sayılı Yasanın tümünün iptali istenmektedir.

2- 4160 SAYILI YASA'NIN 1. MADDESİNİN ANAYASA'YA AYKIRILIK NEDENLERİ

İptali istenen yasanın 1. maddesiyle 26.5.1927 tarih ve 1050 sayılı Muhasebe-i Umumiye Kanunu'na 4 ek madde eklenmiştir.

a) Ek Madde 8'in Anayasa'ya Aykırılığı

Ek Madde 8, kanun, kanun hükmünde kararname, yönetmelik ve diğer mevzuatla kurulmuş olan fonların gelirlerinin tümünü ortak bir hesapta toplamayı, yıllık bütçe yasaları ile hangi fonların bütçeye dahil edileceğinin belirlenmesini, kapsam dışında bırakılan fonların gelirlerinden, bütçe dışında bırakılmalarına karşın Maliye Bakanı ve Hazine'den sorumlu

Bakanın teklifi ve Başbakan'ın onayıyla kesinti yapılmasını öngörmektedir ve daha önce 1995 Bütçe Kanunu'nda yer almış ve “kanun ve kanun hükmünde kararnameler ile kurulmuş fonlar yönünden” iptal edilmiş, bu yıl da hakkında yürürlüğü durdurma kararı verilmiştir. Bu kez, 4139 sayılı Yasa'da kapsam dışı bırakılan Özelleştirme Fonu da kapsama alınmıştır.

Bu kez düzenleme, bundan sonraki bütçe yasalarını da kapsayacak biçimde bir yetki devrini öngörmektedir. Oysa Anayasa'nın 161. maddesine göre nasıl, bütçe yasaları yıllık yapılır ve bunlara bütçe ile ilgili olmayan hükümler konulamazsa, herhangi bir yasa ile de, ondan sonraki tüm yıllarda TBMM'nin iradesini sınırlayacak bir düzenleme getirilemez. Maddenin 2. fıkrasının ilk tümcesi “Yılları bütçe kanunları ile hangi fonların bütçe kapsamına dahil edeceği belli edilir” demektedir.

İfade olarak Türkçe'ye “aykırı” bu cümle, içerik olarak da Anayasa'ya aykırıdır. Çünkü, gelecek yılların bütçe yasaları için, “yasama organına zorunluluk” getirmektedir. Bu yasama yetkisinin devri demektir ve Anayasa'nın 7. maddesine aykırıdır.

Bu tür değişikliklerin, ilgili yasalarda teker teker yapılması zorunludur. Ancak, 1050 sayılı Yasa'ya eklenen Ek Madde 8 ile tüm fonlar bu yasa kapsamına ve dolayısıyla bütçe kapsamına alınmaktadır. Oysa fonların kurulmasına ilişkin yasaların çoğunda, “1050 Sayılı Muhasebe-i Umumiye Kanununun uygulanmayacağı” hükmü vardır. Ek Madde 8 bu açıdan fonların kendi yasalarıyla da çelişmektedir. Ek Madde 8'in 5. paragrafına göre, “Tüm fonlar hizmet ve harcamalarını kendi mevzuatlarında yer alan esas ve usullere göre yürüt”ecektir ama, gelirleri açısından kendi yasalarındaki hükmün aksine 1050 sayılı Yasa'ya tabi olacaklardır.

Ek Madde 8'in 6. fıkrası ile de, tüm fon yasalarında başka bir değişiklik daha yapılmakta ve fon gelirlerinin tahsil, takip, gelir kaydı, muhasebeleştirilmesi ve denetim süre, esas ve usullerini belirleme yetkisi Maliye Bakanı ile Hazine Müsteşarlığına bırakılmaktadır.

Sonuçta Ek Madde 8 ile öyle bir düzenleme yapılmaktadır ki, bir süre sonra fonların yönetilmesi olanaksız, hangi durumlarda hangi yasa kurallarının uygulanacağı içinden çıkılmaz, bir duruma gelecektir.

Ancak, tüm bunlardan daha önemlisi, bu madde ile fon gelirleri üzerinden alınmak üzere yeni bir vergi getiriliyor olmasıdır. Anayasa'nın 73. maddesine göre, “Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler yasayla konulur” Bütçe yasasının bir vergi yasası olmadığı ve bütçe yasası ile vergi konulamayacağı Anayasa Mahkemesi kararlarına da geçmiş bir husus olduğuna göre, bütçe yasaları ile vergi anlamına gelecek böyle bir düzenleme yapılması Anayasa'nın 73. maddesi ile çelişir.

Böyle bir vergi konulabilir olsa bile, Anayasa'nın 73. maddesinin son fıkrasına göre, “Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin muaflık, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapma yetkisi (ancak), Bakanlar Kuruluna verilebilir.” Ek Madde 8'in 4. fıkrasında ise, bu yetki Maliye Bakanı ve Hazine Müsteşarlığının bağlı olduğu Bakanın teklifi üzerine Başbakan'a verilmektedir ki, bu da Anayasa'ya aykırıdır.

Ayrıca, “Yürürlük” maddesine göre bu madde, Anayasa Mahkemesi'nin “yürürlüğü durdurma” kararından itibaren uygulanacak, yani onu geçersiz kılacak ve Anayasa'ya aykırı uygulama sürecektir.

Bu düzenlemelerin tümünün “acil ihtiyaçlar”dan kaynaklandığı ileri sürülebilir ama, hukuk devleti, mazereti ve gerekçesi her ne olursa olsun, bir an bile hukuk düzeni ve Anayasa dışına çıkmayan devlet demektir: Yürütme organı da, mazeret değil, çözüm üreten yerdur ve bu çözümler hiçbir biçimde Anayasa'nın dışına çıkamaz.

Yasa tasarısının TBMM'de görüşülmesi sırasında getirilen açıklamalar için söylenebilecek tek şey “özüün kabahatten de büyük olduğu”dur. Daha önce defalarca Anayasa Mahkemesi'nce iptal edildiğı biline biline, aynı düzenlemeler bir kez daha getirilmektedir ki, bu, Anayasa'ya karşı suçtur. Ancak, bu suçun ortadan kaldırılması, ve hukuk devletinin korunması görevi, yine Anayasa Mahkemesi'ne düşmüştür.

Bu noktada son olarak aktarılabacak olan, Ek Madde 8'in görüşülmesi sırasında, Plan ve Bütçe Komisyonu'nun, “Anayasa'ya Aykırılık Önergesi”ne, önce katıldığını, daha sonra içtüzüğe göre görüşmelere katılamayacak olmasına karşın oturumu yöneten TBMM Başkanvekilinin müdahalesi üzerine katılmadığını belirtmiş olmasıdır.

İlgili bölüm “İncelenmemiş” tutanaklarda “aynen” şöyledir:

“BAŞKAN - Şimdi, önergeleri aykırılık derecelerine göre okutup, işleme koyacağım:

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına

Görüşülmekte olan 86 sıra sayılı Bütçe Kanunlarında Yer Alan Bazı Hükümlerin İlgili Kanunlarında Düzenlenmesi Hakkında Kanun Tasarısının 1. maddesinin, Anayasa'ya aykırı olduğu için, aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz. Yalçın GÜRTAN (Samsun) ve arkadaşları.

86 sıra sayılı Yasa Tasarısının 1 inci maddesi ile 26.5.1927” tarih ve 1050 sayılı Muhasebe-i Umumiye Kanununa eklenen ek madde 8'in birinci fıkrası, yasa teklifinden çıkarılmıştır.

BAŞKAN - Sayın Komisyon önergeye katılıyor mu efendim'..

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) - Katılıyoruz.

BAŞKAN - Katılamazsınız... Anayasaya aykırılık önergesi...

NİHAT MATKAP - Katıldı Başkan.

8. ULUÇ GÜRKAN (Ankara) - Katıldı, bitti...

BAŞKAN - Efendim, olur mu canım ... Şimdi...

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Reddetti...

BAŞKAN - Efendim, şimdi, zaten, Anayasaya aykırılık...

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Sayın Başkan...

BAŞKAN - Sayın arkadaşım, aslında, ben, komisyon başkanına fuzulî de, yani, bunu daha önce ben yaptım; fakat denildi ki, her halukaârda sorulsun. Zaten, İtüzüğe göre, eğer, komisyon, bir yasa tasarısı veya teklifinin maddesini Anayasaya aykırı görürse, öncelikle reddeder. Komisyonun buna katılması mümkün değıl.

MUSTAFA BALCILAR (Eskişehir) - Sayın Başkan, katılıyoruz dedi.

BAŞKAN-Yok efendim...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Sayın Başkan, Komisyon üyeleri katılıyor, size ne'...

BAŞKAN - Sayın Komisyon, katılamazsınız efendim...

MUSTAFA CUMHUR ERSÜMER (Çanakkale) - Hayır, katıldı...

BAŞKAN - O zaman niye getirdiniz bu metni buraya...

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Reddetti efendim...

BAŞKAN- Efendim, efendim...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Sana ne ya “katılıyoruz” dedi...

BAŞKAN - Allah Allah... Olur mu canım...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Komisyonun takdirine niye karşı çıkıyorsunuz'...

BAŞKAN - Sayın milletvekilleri, Komisyon, burada, hatalı ifade kullanıyorsa... Ben kendisine hatırlatıyorum.

MUSTAFA CUMHUR ERSÜMER (Çanakkale) - Nereden biliyorsunuz, hatalı olduğunu...

BAŞKAN - Yine, katılacaksa, o zaman, bunu metinden çıkarmamız lazım...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) -Efendim, burası eğitim merkezi değıl ki...

BAŞKAN - Sayın Komisyon, katılıyor musunuz, katılmıyor musunuz'

NİHAT MATKAP (Hatay) - Komisyon katılıyor, sana ne... (Gürültüler)

BAŞKAN - Anlamıyorum bir dakika efendim...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Sayın Başkan, Komisyon Başkanı “katılıyoruz” dediğı zaman, siz, düzeltemezsiniz.

BAŞKAN - Rica ediyorum... Şimdi, arkadaşımız, yanlış ifade edebilir Sayın Topçu...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Görüşmelere katılamazsınız...

BAŞKAN - Ben görüşmelere katılmıyorum efendim, İçtüzük hükmü açık...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Sayın Başkan, Komisyon Başkanı “katılıyoruz” dediği zaman, siz, düzeltemezsiniz, burası eğitim yeri değil...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Komisyon dilediği gibi takdir eder...

BAŞKAN - Efendim, bakın...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Burası eğitim yeri değil...

BAŞKAN - Sayın Topçu, İçtüzüğümüze göre...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Katılıyoruz dediği zaman...

BAŞKAN - Bir dakika efendim ... Bir dakika (Gürültüler)

Eğer, Anayasaya aykırıysa, buraya rapor getiremez...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - İyi ya, çeker geriye...

BAŞKAN - Canım, arkadaşımız yanlış anladı...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Ne münasebet, kendi çekecek belki, ne biliyorsun'..

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) - Sayın Başkan...

BAŞKAN - Efendim... Efendim açık, mikrofona konuşun...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Olur mu öyle şey...

BAŞKAN - Mikrofon açık, siz konuşun.

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) - Katılmıyoruz.

BAŞKAN - Katılmıyormuş efendim, yanlış anlamış... (Gülüşmeler)

NİHAT MATKAP (Hatay) - Meclisi idare eden kişi görüşmelere katılamaz.

BAŞKAN - Sayın arkadaşlar, rica ederim, insanlar yanlış anlamaz mı bir şeyi... Sayın Hükümet'

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) - Katılmıyoruz

BAŞKAN- Peki efendim... önerge sahibi...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Sayın Başkan, bir dakikanızı rica ediyorum.

BAŞKAN - Efendim, bir dakika şey...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Siz, buradan, geçmişte, bunların itirazını çok yaptınız. Şimdi, dönüp de kendi itiraz ettiğiniz işi uygulamaya kalkarsanız, sizi ayıplarlar...

BAŞKAN- Yok... Efendim, bakın...

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Siz idare edin komisyonu...

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) -Efendim, Sayın Başkan, açıklama yapayım, çok önerge verildiği için... (ANAP, DSP ve CHP sıralarından gürültüler)

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Burası eğitim yeri mi Sayın Başkan'...

BAŞKAN - Hayır, gerekçesini belirtecek efendim.

NİHAT MATKAP (Hatay) -Hayır, konuyu, komisyon takdir etti.

PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU BAŞKANI İ. ERTAN YÜLEK (Adana) -Önergeler içerisinde yanlış anlaşıldığından, katıldıklarımız var, katılmadıklarımız var... Anayasaya aykırı olan bu önergeye katılmamız, elbette mümkün değildir.

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Gayet açık... Anayasaya aykırı...

BAŞKAN - Sayın Topçu, insanlar yanlış anlayabilir efendim... Rica ediyorum... Siz, hayatınızda hiçbir şeyi yanlış anlamaz mısınız'

YAŞAR TOPÇU (Sinop) -Ne münasebet efendim...

BAŞKAN - Efendim, önerge sahibi konuşmak mı istiyor, gerekçesinin okunmasını mı istiyor (DYP, DSP ve CHP sıralarından alkışlar)

MUSTAFA CUMHUR ERSÜMER (Çanakkale) - Sayın Başkan, keyfi uygulama yapıyorsunuz...

BAŞKAN - Sayın Yalçın Gürkan, buradalar mı efendim'..

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Okul mu açtık'!

BAŞKAN- Sayın Temizel, siz mi konuşacaksınız'..

ZEKERİYA TEMİZEL (İstanbul) - Evet -Sayın Başkan.

BAŞKAN - Buyurun efendim.

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Sayın Başkan, tutumunuz hakkında konuşmama müsaade eder misiniz'

BAŞKAN - Sayın Soysal, arkadaşımız yanlış anlamış. Önergeleri karıştırmış birbirine efendim (ANAP, DSP ve CHP sıralarından gürültüler)

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Nesini yanlış anlamış canım'!.

BAŞKAN- Olur mu canım... Rica ediyorum... Allah Allah...

NİHAT MATKAP (Hatay) - İçtüzüğün 64 üncü maddesine bir bakar mısınız lütfen...

BAŞKAN- Tamam, bakıyorum...

NİHAT MATKAP (Hatay) - Siz, görüşmelere katılabilir misiniz' Komisyonun görüşlerine karışamazsınız.

BAŞKAN - Ben katılmıyorum efendim. Ben görüşmeye katılmadım ki, Komisyon Başkanını ikaz ettim. (DYP, DSP ve CHP sıralarından gürültüler)

NİHAT MATKAP-Hayır, etmediniz...

BAŞKAN - Ettim efendim. (Gürültüler)

Sayın arkadaşlarımız, hadi neyse, ben bir hata yaptım. Tamam, bir hata ettim; ne yapalım şimdi, söyleyin bakalım hadi. (Gülüşmeler, alkışlar)

Buyurun Sayın Temizel.

Sayın Zekeriya Temizel, önergenizi izah eder misiniz...

MUSTAFA CUMHUR ERSÜMER (Çanakkale) - Siz, şu tavrınızı izah eder misiniz Sayın Başkan'

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - 14 kişi toplanmış kabul edeceğim diye, siz niye itiraz ediyorsunuz '!..

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Tutumunuz hakkında bir iki cümle söylememe müsaade eder misiniz Sayın Başkan'

BAŞKAN - Sayın Soysal, rica ediyorum... Tamam, hatayı ben üzerime alıyorum, ikaz etmemem lazımdı... (DYP, DSP ve CHP sıralarından gürültüler)

YAŞAR TOPÇU (Sinop) - Kabul edeceğim diye 14 kişi toplanmış...

MÜMTAZ SOYSAL (Zonguldak) - Sayın Başkan, bu saatten sonra siz dahi hata yapıyorsunuz, şu Meclis hata yapmaz mı... Bu saatten sonra sağlıklı bir görüşme olmuyor...

BAŞKAN - Peki efendim... Özür dilerim... Hata yaptığım için özür diliyorum Genel Kuruldan; yani, özür dilemek benden, kabul etmek de sizden arkadaşlar. Rica ediyorum... (Alkışlar)"

b) Ek Madde 9'un Anayasa'ya Aykırılığı

4160 sayılı Yasa ile 1050 sayılı Yasa'ya eklenen Ek Madde 9, genel bütçeye dahil dairelere ve katma bütçeli idarelere bağlı döner sermaye işletmelerine (iş yurtları ve benzeri kuruluşlar dahil) aylık gayri hasılatının yüzde 10'u, genel ve katma bütçeli idarelere bağlı hastanelerin döner sermayeli işletmelerine yüzde 9'u oranında “genel bütçeye irad kaydedilmek” ibaresiyle “vergi” getirmekte ve Maliye Bakanına bu vergi oranını üç katına kadar artırma yetkisi vermektedir.

Bu madde de, doğrudan Anayasa Mahkemesi kararlarını geçersiz hale getirmeye yöneliktir ve bir “vergi” olduğu her fıkrasından bellidir. Maliye Bakanına, bu verginin yüzde otuzuna kadar olan bölümünü tahakkukunda, geriye kalan kısmını da tahsilinde ödettirmek, gerektiğinde ek süre vermek için yetki tanınmış, ayrıca zamanında ödenmemesi durumunda “ceza” öngörülmüştür.

Maliye Bakanı, dilediği, döner sermayeli işletmeyi tasfiye edebilecek, dilediklerini birleştirebilecek veya bir başka döner sermayeli işletmeye devredilmesine karar verebilecektir.

Ayrıca son fıkra ile döner sermayeli işletmelerin kurulmasına ilişkin tüm özel yasalara da gönderme yapılmış ve özel yasalarında 1050 sayılı Yasa'ya tabi olmayacağı belirtilen döner sermayeli işletmeler de, bu kapsama alınmıştır.

Bu değişikliklerin ilgili yasalarında yapılması gerektiği, daha önceki Anayasa Mahkemesi kararlarında yer almışken ve yasama organınca da bilinirken, böylesine “genel” bir düzenleme ile bir çırpıda tüm döner sermayeli işletmeleri 1050 sayılı Yasa kapsamına almaya çalışmak, dilekçemizin başından beri sık sık dile getirmek zorunda kaldığımız “hukuku ve mahkeme kararlarını ciddiye almama”, “biz yaparız olur” ya da “Anayasa Mahkemesi yeni bir karar verene kadar uygulasak yeter” anlayışının yeni, ama alışılması olanaksız örneklerinden biridir.

Anayasa'nın 73. maddesine göre, vergi ancak yasayla konabilir. Bu düzenlemenin, “genel” bir yasaya konulacak bir hükümle “kalıcı” ve süresiz yetki devri içerecek biçimde yapılması hem 73. madde, hem de 7. madde açısından Anayasa'ya aykırıdır. 73. madde, yasama organının kime, hangi durumda yetki devredebileceğini göstermiştir ve bu Bakanlar Kurulundan başkası olamaz. Bu noktada, yürütme organının altında bir bakana yetki devredilmesi Anayasa'yla bağdaşmaz.

Üstelik, Maliye Bakanlığına tanınan yetki, “keyfi” olarak uygulanmaya da elverişlidir. Ek süre tanınabilecek “zorunlu haller” nelerdir? Bakanlık, bunu neye göre belirleyecektir? İta amirleri ile saymanlar, gecikme zamlarından yarı yarıya kişisel olarak sorumlu tutulduğuna, ek süre verme yetkisi Bakanlığa tanındığına ve ek süre vermek için öngörülen “zorunlu haller”de tanımlanmadığına göre, “keyfi uygulamalar”ın önüne nasıl geçilecektir? Tüm bu hukuksal karmaşalara yol açmamak için, belirsiz hususların, doğrudan yasama organı tarafından “nesnel” olarak düzenlenmesi zorunludur.

Ayrıca, Ek Madde 9, 4139 sayılı Yasa'nın 30. maddesi ile yetkiler artırılmakla birlikte, “amaç” açısından “özdeş”tir ve hakkında yürürlüğü durdurma kararı verilmiştir. 4160 sayılı Yasa'nın “Yürürlük” maddesine göre, Ek Madde 9 da, yürürlüğü durdurma kararından itibaren uygulanacaktır, yani, Anayasa Mahkemesi kararını geçersiz kılacaktır.

Ek Madde 9, Anayasa Mahkemesi kararlarını uygulanamaz hale getirdiği için Anayasa'nın 153., 11. ve "hukuk devleti"ni düzenleyen 2. maddeleri, Başlangıç Bölümünün 3. ve 4 paragrafları ile de çelişmektedir.

Başlangıç bölümünün 3. fıkrasına göre, egemenliği ulus adına kullanmaya yetkili hiçbir kişi ya da kuruluş, Anayasa'da öngörülen hukuk düzeninin dışına çıkamayacağı halde, yasama organı çıkmış ve yetkisini Anayasal bir yargı organının kararlarını uygulamamak için kullanmıştır.

Aynı biçimde, Başlangıç bölümünün 4. fıkrasına göre kuvvetler ayrımı, devlet organları arasında üstünlük sırası anlamına gelmediği, belli devlet yetki ve görevlerinin kullanılmasından ibaret ve bununla sınırlı medeni bir işbölümü olduğu halde, yasama organı, kendisini yargı organının üstünde görmüş ve onun kararlarını uygulamamak için yasa çıkarmıştır.

c) Ek Madde 10'nun Anayasa'ya Aykırılığı

"EK MADDE 10.- İlgili yıl bütçe kanunları ile çeşitli kanunlarla genel bütçe gelirlerinden kamu kurum ve kuruluşlarına aktarılması öngörülen paraların kanuni oran ve miktarları o mâli yıl içinde yeniden belirlenebilir."

Ek Madde 10, Anayasa'nın 161. madde hükmünü geçersiz kılmaya, doğrudan Anayasa'yı değiştirmeye yönelik bir maddedir ve Anayasa'nın 11. maddesini geçersiz kılma anlamına geldiği için, 1960 öncesi Türkiye'deki TBMM uygulamalarını anımsatmaktadır.

Bilindiği gibi, genel bütçe gelirlerinden kamu kurum ve kuruluşlarına pay aktarılır ve bunların oranları çeşitli yasalarla belirlenmiştir. Ek Madde 10, değişik yasalarla belirlenmiş bu oranları değiştirme, hatta o yıl için hiç pay ayırmama yetkisini içermektedir.

Bu yasalar, TBMM tarafından, uzun tartışmalar sonucu çıkarılmış, ayrı ayrı yasalardır ve Anayasa gereği, bütçe yasası ile diğer yasalarda değişiklik yapılamaz. Düzenleme, TBMM'ye Anayasa'nın 161. maddesindeki bu hükmün aleyhine bir yetki tanımaktadır.

Ancak, TBMM'nin yetkileri Anayasa'da belirlenmiştir ve Yasama organına, Anayasa dışında, yasa ya da başka bir metinle yetki verilemez, yetkileri azaltılamaz.

Ek Madde 10 hakkında, Anayasa'ya aykırılık iddiası, atıfta bulunulan yasaların düzenlediği alanlara göre, değişik maddelere dayandırılabilir.

Örneğin, bu madde kapsamındaki yasalardan biri, 2380 sayılı Yerel Yönetimlere Genel Bütçe Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanun'dur. Yerel yönetimlerin, mali olanaklarının sınırlanması, hem Anayasa'nın 127. maddesine, hem de Türkiye bu alanda bir uluslararası sözleşme olan Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nı usulüne göre yürürlüğe koyduğu için, Anayasa'nın 90. maddesine aykırı olacaktır.

Ancak, Ek Madde 10, özellikle Anayasa'nın bir hükmünü uygulanamaz hale getireceği için Anayasanın Başlangıç bölümünün 3. ve 4. fıkraları ile 2. maddesine, 11. maddesine, hiçbir kimse veya organın kaynağını Anayasadan almayan bir devlet yetkisini kullanamayacağını düzenleyen 6. maddesine aykırıdır.

Aynı zamanda bu yasa, bu zamana kadar yıllık bütçe yasaları ile gerçekleştirmek istenip, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen düzenlemelerin, bir daha bu engele takılmadan yapılabilmesine yöneliktir. Ancak, böyle bir düzenlemenin kendisi doğrudan Anayasa'ya aykırıdır.

Aynı konuda peşpeşe gelen iptal kararlarından sonra, doğru olan yasama organının Anayasa kuralları ile Anayasa Mahkemesi kararlarına uyması ve bu konuda daha özenli davranmasıdır. Ancak, nedense, tam tersi yaşanmakta ve yasama organında çoğunluğu elinde bulunduranların, Anayasa Mahkemesi'nin olmadığı 1960'tan önceki dönemleri anımsatan yasaları çıkarmaya çalıştığı anlaşılmaktadır.

Bu madde, bunun en güzel örneğidir. Ancak, unutulmuş şudur ki, Anayasa ile tanınmamış bir yetkiyi, yasa ile tanımak olanaksızdır.

d) Ek Madde 11'in Anayasa'ya Aykırılığı

“EK MADDE 11.- Baraj, liman, havalimanı, enerji santrali, tesis gibi taşınmaz mal ve sair varlıklar kullanan kamu kurum ve kuruluşlarının gayrisafi hâsılatlarından, bu kullanım karşılığı olarak belirli bir oran dahilinde bir bedel tahsil edilerek genel bütçeye irat kaydedilir.

Hangi kurum ve kuruluşlardan ne oranda pay alınacağı her yıl bütçe kanunları ile tespit edilir.

Bu payların takip, tahsil ve denetimine ilişkin esas ve usulleri belirlemeye Maliye Bakanlığı ve Hazine Müsteşarlığı yetkilidir.”

Ek Madde 11, daha önce 8. madde ile fonlara, 9. madde ile döner sermayeli işletmelere konan vergiyi bu kez, baraj, liman, havalimanı, enerji santrali, tesis gibi taşınmaz mal ve diğer varlıkları kullanan kurum ve kuruluşlara getirmektedir.

Kimi ülkelerde “kullanıcının ücretleri” adıyla kavramlaştırılmış, kimin hangi hizmete ne ödeyeceğinin önceden belli olduğu ve bu nedenle ilgili kurum ve kuruluşlarının önceden planlarını yapabildikleri sistemlerin uygulandığı bilinmektedir.

Ancak, madde, alt ve üst sınırı olmayan, “kaydedebilir” ibaresi nedeniyle, aksini de içeren ve bu nedenle belirsizliğin en üst sınıra vardığı bir düzenlemedir.

Ayrıca, baraj, liman, havaalanı, elektrik santrali gibi, herkesçe aynı şekilde yorumlanacak varlıklara; herkesin farklı anlayıp, farklı yorumlayacağı bu nedenle, bütçe gereksinimlerine göre yorumu yıldan yıla genişleyip daralacak “tesis” de eklenmiştir. Hukuk devleti somut kurallar gerektirir. Yasa çıkartmak, bütün yetkilerin bir elde toplanıp, yürütmenin gerektiği zaman gereksinimlerine göre karar vermesi demek değildir.

Kamu kurum ve kuruluşlarının, birbirlerinden aldıkları hizmetlerin karşılığını ödemeleri, belirli ve standart bir tarifeyi gerektirir. Düzenleme, bu hizmetin karşılığında alınacak bedeli belirlemeden gayrisafi hasılat üzerinden rastgele bir oran belirleme yetkisi vermesi yetmiyormuş gibi, bunların ilgili kamu kurum ve kuruluşlarına aktarılmasını da güvenceye almamıştır.

Görünürde haklı bir nedenden kaynaklanan düzenleme, yalnızca bütçe için bir kaynak biçiminde düzenlenmiş, bu hizmeti veren kuruluşların tahsil edilen bedellerden alacağı karşılığına ilişkin hiçbir kayıt getirmemiştir.

1. fıkranın sonundaki “belirli bir oran” nedir, kim belirleyecektir, niçin hizmeti veren kuruluşa değil de, genel bütçeye irat kaydedilecektir'

Devletin ve KİT'ler dışındaki kamu tüzelkişilerinin harcamaları, ancak, bütçe yasası ile TBMM tarafından belirlenebileceğine ve 1996 yılı bütçesinde ilgili kuruluşlar için böyle bir harcama kalemi konulmadığına göre, bu düzenlemenin Maliye Bakanlığı ve Hazine Müsteşarlığı tarafından 1996 yılında uygulanması zaten Anayasa'ya aykırıdır.

Ancak Anayasa'ya aykırılık bununla da kalmamakta ve Ek Madde 11, bundan sonraki bütçe yasaları için yasama organını bağlayacak biçimde sınır koymakta ve yürütmeyi yasama organının önüne geçirmektedir.

Çünkü Ek Madde 11'in birinci fıkrasına göre, bu kullanım karşılığında belirli bir oran karşılığında tahsil edilen bedel, genel bütçeye irad “kaydedilebilir”; aynı maddenin 3. fıkrasına göre Maliye Bakanlığı ile Hazine Müsteşarlığının kararına göre kaydedilmeye de bilir.

Buna karşın düzenlemedeki ifadeye göre, yasama organının böyle bir yetkisi yoktur ve 2. fıkra göre hangi kurum ve kuruluşlardan ne oranda pay alınacağını yasama organı, her yıl belirlemek zorundadır.

Böyle bir düzenlemenin hukuk devletinde ve parlamenter sistemde yeri yoktur. Yürütme organı, yasamanın önüne geçemez ve Anayasa'da olmayan bir yetki, yasa ile yürütme organının bile altında, bir bakanlık ile bir müsteşarlığa tanınamaz.

Bu nedenle Ek Madde 11, Anayasa'nın 161., 7., 6. 2. maddelerine ve Başlangıç bölümüne aykırıdır.

3 - 2. MADDENİN ANAYASA'YA AYKIRILIĞI

4160 sayılı Yasa'nın 2. maddesiyle 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na iki ek madde eklenmiştir.

a) Ek madde 34'ün Anayasa'ya Aykırılığı

Madde şöyledir:

Yurtdışı Eğitim Masraflarının Tahsili

EK MADDE 34.- İlgili kanunlara göre; öğrenim yapmak, yetiştirilmek, eğitilmek, bilgilerini artırmak, staj yapmak veya benzeri bir nedenle geçici süreli görevlendirilmek suretiyle, üç ay veya daha fazla süre ile yurtdışına gönderilen kamu personeli yurtdışında bulundukları sürenin iki katı kadar mecburi hizmetle yükümlüdürler. Bu şekilde yurtdışına gönderilecek personelden, örneği Maliye Bakanlığı tarafından ‘Yüklenme Senedi ile Muteber İmzalı Muteselsil Kefalet Senedi’ alınır.

Anılan personelin mecburi hizmet yükümlülüğünü yerine getirmeden veya tamamlamadan görevinden ayrılması, müstafî sayılması ya da bir ceza ile görevine son verilmesi halinde, kendileri için kurumlarınca fiilen döviz olarak yapılmış her türlü masraflar aynı döviz cins ve miktarı üzerinden borçlandırılır. Döviz borcu toplamından mecburi hizmetin tamamlanan kısmı için hesaplanan miktar indirilir. Hesaplanan borç miktarı, ilgilinin durumu ve ödettirilecek meblağ dikkate alınarak azami beş yıla kadar taksitlendirilir. Borç miktarı ilgili tarafından Türk Lirası ile ödenir ve yapılan ödeme miktarı tahsil tarihindeki T.C. Merkez Bankasınca tespit ve ilan edilen efektif satış kuru üzerinden dövizde çevrilerek yukarıda belirlenen şekilde hesaplanan döviz borcundan mahsup edilir.

İlgilinin eğitimdeki başarısızlığı veya kendi kusuru nedeniyle yurtdışından geri çağırılması ya da verilen süreyi tamamlayıp başarısız olarak dönmesi durumunda da, ilgili için fiilen döviz olarak yapılmış olan her türlü masrafların tamamı aynı esaslara göre ödettirilir.

30.4.1992 tarih ve 3797 sayılı Milli Eğitim Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanunun 19'uncu maddesine 492 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile eklenen (1) bendi kapsamında bulunanlar hakkında üçüncü fıkra hükmü, 8.4.1929 tarih ve 1416 sayılı Ecnebi Memleketlere Gönderilecek Talebe Hakkında Kanun ve diğer kanun hükümleri uyarınca yurtdışına gönderilen öğrenciler hakkında bu madde hükümleri uygulanır.

Kendi imkanları ile yurtdışında öğrenim gören öğrenciler bu madde hükmünün dışındadır.”

Düzenlemede, tek Anayasa'ya aykırılık iddiasında bulunulan nokta, tazminatın tahsil tarihinde “efektif satış kuru” üzerinden alınmasının öngörülmesidir.

Yasanın TBMM'de görüşülmesi sırasında da dile getirildiği gibi, “efektif döviz kuru” nakit dövizin taşınmasındaki masrafların karşılanabilmesi amacıyla yüksektir. Oysa, yurt dışında okuyanlar için verilen kredilerde böyle bir masraf yoktur, çünkü havaaleler banka aracılığıyla yapılmaktadır. Bu nedenle “efektif” sözcüğünün iptali istenmektedir.

Kuşkusuz hukuk devleti, Anayasa'nın 2. maddesinde belirtildiği gibi “adalet anlayışı içinde”ki devlettir ve bu nedenle ülke için yetiştirdiği öğrencilerine bir tüccar gibi davranamaz. krediyi geri alırken, verdiği kurallar içinde geri alır.

Bu nedenle “efektif” sözcüğünün, Anayasa'nın 2. maddesindeki “adalet anlayışı içindeki... hukuk Devleti”ne aykırı olduğu için iptali istenmektedir.

b) Ek Madde 35'in Anayasa'ya Aykırılığı

4160 sayılı Yasa'nın 2. maddesiyle 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na eklenen Ek Madde 35 şöyledir:

“Yurt İçinde Okutulan Öğrencilerin Mecburi Hizmet Yükümlülüğü

EK MADDE 35.- Kamu kurum ve kuruluşları tarafından personel kanunları ve diğer özel kanunlarda yer alan hükümlere göre bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten itibaren okutulacak öğrencilere mecburi hizmet yükümlülüğü getirilemez.

Bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihte mecburi hizmet karşılığı okutulmakta olan öğrenciler, mezuniyetlerinden veya memuriyete atanmalarından sonra kurumlarından mecburi hizmet yükümlülüğünün kaldırılmasını talep edebilirler. Bu takdirde başka hiçbir işleme gerek kalmaksızın, mecburi hizmet yükümlülüğü ve tazminat borçları (1.1.1995 tarihinden önce mecburi hizmet yükümlülüğünü ihlal edenlerin borçları dahil) ortadan kalkar.

Yurtdışında okutulanlar ile Türk Silahlı Kuvvetleri ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından okutulanlar hakkında bu madde hükmü uygulanmaz.”

Ek Madde 35 ile, devletin yurt içinde okuttuğu okullardaki öğrencilerin mecburi hizmet yükümlülüğü, hem de geriye yönelik olarak (1.1.1995'ten itibaren) kaldırılmaktadır.

Kaldırılış gerekçesi ise, devletin bu kişilere iş yaratmakta zorlanması ve personel giderlerinin artmasıdır. Oysa, bu okullar, Anayasa'nın 42. maddesinin 7. fıkrasındaki maddi olanaksız içindeki öğrencilerin öğrenimlerini sürdürebilmeleri için devlete verilen görev gereğince açılmış okullardır.

Ayrıca, Türkiye Cumhuriyeti, “sosyal” bir devlettir. Nasıl devlet, maddi olanaksızlık içindeki başarılı öğrencilerinin öğrenimlerini sürdürebilmeleri için gerekli yardımı yapmak zorundaysa, daha sonra aldıkları eğitim çerçevesinde bunlara iş de vermek zorundadır. Bu hem sözkonusu öğrenciler için devletten aldıklarını geriye ödeme yoludur, hem de devletin Anayasa'nın 49. maddesinde belirlenen “işsizliği önlemeye elverişli bir ortam yaratmak için gerekli tedbirleri alma” görevinin bir sonucudur.

Bu kapsamda yapılacaklar, Anayasa'nın 65. maddesinde, “devletin sosyal ve ekonomik alanlarda Anayasa ile belirlenen görevlerini, ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek, mali kaynaklarının yeterliliği ölçüsünde yerine getirir” hükmü ile de çelişmez.

Çünkü, 65. maddedeki “mali kaynakların yeterliliği” ibaresi, tek başına ele alınıp, devletin Anayasa ile verilmiş görevlerden aşama aşama çekilmesine gerekçe olacak biçimde yorumlanamaz. Aksi takdirde, bugün yurt içinde okuttuğu öğrencilere iş verme yükümlülüğünden kurtulmaya çalışan devlet, aynı kaynakların yetersizliğini ileri sürüp, yarın maddi olanaksızlık içindeki başarılı öğrencileri okutmaktan da vazgeçmeye kalkabilir.

Yurtiçinde okutulan öğrencilerin zorunlu hizmet yükümlülüğü, yalnızca “gelir-gider” dengesine indirilebilecek bir “hesap” konusu değildir. Bu, maddi olanaksızlık içindeki öğrencilerin, devletten aldıklarını, “devlette” çalışarak değil, “devlete” çalışarak ödemeleri anlamına gelir ve bu noktada devlet ekonomik nedenleri öne sürerek, bu insanlara iş vermekten vazgeçemez.

Çünkü, bu uygulamanın öğrenciler tarafından seçim nedeni, aynı zamanda, maddi olanaksızlık içinde okuyup bir yerleri bitirse bile, iş bulamayacağı korkusudur. “Başarılı” öğrencileri bu biçimde devlet hem okutmakta, hem de iş olanağı yaratmaktadır.

Bu uygulama, aynı zamanda “sosyal devlet”in de bir gereğidir. Türkiye’de son yıllarda unutturulmak için çok çaba gösterilmesine ve aykırı uygulamalar yaygınlaştırılmasına karşın, Türkiye hâlâ bir sosyal devlettir ve bu uygulamadan vazgeçemez.

4 - 4160 SAYILI YASA'NIN 3. MADDESİNİN ANAYASA'YA AYKIRILIĞI

4160 sayılı Yasa'nın 3. maddesiyle 351 sayılı Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Kanununun 16. maddesi başlığı ile birlikte değiştirilmiş ve 4139 sayılı Yasa hakkında verilen yürürlüğü durdurma kararının da uygulanamaz hale getirilmesi amaçlanmıştır.

Yüksek öğrenim öğrencilerine verilen kredilerin koşullarının ağırlaştırılmasına yönelik bu düzenlemenin, Anayasa Mahkemesi'nce “yürürlüğü durdurulan” 4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesindeki düzenlemeden çok az farkı vardır.

4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesinin 2. fıkrasında sırayla “bir” ve “iki” yıl olarak öngörülen geri ödeme süreleri iki ve dört yıl olarak değiştirilmiştir.

Maddenin,

4. fıkrası, 4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesinin (b) bendinin 3. alt bendi ile;

5. fıkrası, 4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesinin (b) bendinin 4. alt bendi ile;

7. fıkrası, 4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesinin (b) bendinin 6. alt bendinin ilk cümlesi ile aynı,

6. fıkrası, 4139 sayılı Yasa'nın 60. maddesinin (b) bendinin 6. alt bendinin ikinci cümlesi özdeştir.

8. ve 9. fıkralar yeni eklenmiştir.

a) 1. ve 2. fıkraların Anayasa'ya aykırılığı

4160 sayılı Yasa'nın 3. maddesinin, 351 sayılı Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar

Kurumu Kanununun 16. maddesinde değişiklik yapan ilk iki fıkrası şöyledir:

Kredi Borcunun Tespiti ve Ödenmesi ile Kredi Teminatı

MADDE 16.- Yüksek Öğrenim ve Kredi Yurtlar Kurumundan, öğrenim kredisi alan öğrencilerin borcu, öğrenim kredilerinin verildiği tarihten öğrenim süresi bitimine kadar geçen sürede veya herhangi bir sebeple kredisinin kesildiği tarihe kadar öğrenim kredisi olarak verilen miktarlara, Devlet İstatistik Enstitüsünün toplam eşya fiyat endeksindeki artışlar uygulanarak hesaplanacak miktarın ilave edilmesi suretiyle tespit edilir.

Öğrenci borcunu, öğretim gördüğü öğretim kurumunun normal öğretim süresinin bitiminden itibaren iki yıl (öğrencinin lisansüstü eğitim yapması halinde dört yıl) sonra başlamak üzere, kredi aldığı sürenin yarısı kadar sürede ve üçer aylık dönemler halinde Kuruma ödemek zorundadır.

Düzenleme ile kredilere DİE toptan eşya fiyatları oranında yıllık faiz getirilmekte, bir sonraki fıkra da ödeme süresi kısaltılmaktadır.

Madde, devleti de, tüccar olarak görmeye ve göstermeye çalışan zihniyetinin yeni bir ürünüdür. Anayasa'nın 42. maddesinde yalnızca ilköğretimin “parasız” olduğunun belirtilmesi, Anayasakoyucunun orta ve yükseköğretimin ille “paralı” olmasını istediği anlamına gelmez.

Gerçi, Anayasa Mahkemesi, “yüksek öğretimin paralı” olduğuna ilişkin yasa maddesini, Anayasa'ya aykırı bulmamıştır ama, bu karar, Anayasa'nın 130. maddesindeki “Devletin yapacağı yardımları” ortadan kaldırır türde yorumlanamaz.

Kuşkusuz, yükseköğrenim görenler “güçleri” oranında, masraflara katılacaklar ve 130. maddedeki “harçlar”ı da yine “güçleri” oranında ödeyeceklerdir, ancak bu madde kapsamındaki öğrenciler, devletin zaten özel koşullar arayıp, bu krediye gereksinimi olduğunu belirlediği gelir gruplarındandır. Devletin kendi neden olduğu enflasyonun bedelini, öğrenciden alması da hiçbir hukuksal temele oturtulamaz.

Ayrıca devletin yardım yapması Anayasal bir zorunluluktur. Bunun yasa ile düzenlenmesi, yasa ile yardımdan vazgeçilebileceği anlamına gelmez.

Anayasa'nın 2. maddesindeki “adalet anlayışı içindeki sosyal devlet” kuralı açısından konuya yaklaşıldığında ise, enflasyon oranı uygulaması, bu ilke ile hiçbir biçimde bağdaştırılamaz. Çünkü, bu kredi “ticari” bir kredi değil, “sosyal” bir kredidir. Aldığı kredi ile maddi olanakları sınırlı öğrenci, ek gelirler elde etmemekte, sadece çok sınırlı, zorunlu gereksinimlerini karşılamaya çalışmaktadır. Tutar açısından ele alındığında kredinin bu giderleri karşılamaya bile yetmediği de bilinmektedir. Devlet, bu tür yardımları gerektiğinde “karşılıksız” bile yapabilir. Anayasa'nın 42. maddesi de, maddi olanaksızlık içindeki öğrencilerin “öğrenimleri sürdürebilmeleri” amacıyla burs ve başka yollarla yardım etmesini öngörmüştür.

Buna ek olarak, devletin istimplâk vb. gibi borçlarında yıllık faizini çok düşük uyguladığı bilinmektedir. Bu tür borçlarına düşük faiz uygulayan devlet, Anayasa ile kendisine görev olarak verilmiş “sosyal” amaçlı yardımlarda da kuşkusuz ölçüt olarak, en fazla bunu kullanabilir.

Bu nedenle 4160 sayılı Yasa'nın 3. maddesiyle değiştirilen 351 sayılı Yasa'nın 16. maddesinin 1. fıkrası, Anayasa'nın 2., 42. ve 130. maddesine aykırıdır.

İkinci fıkrada ise, krediyi geri ödeme süresi, alınan sürenin yarısı ile sınırlanmıştır. Bu durumda, alınan para yıllık enflasyon oranında faizle, yarı sürede geri alınacaktır. Yani devlet 4 yılda 4 birim kredi verdiği bir öğrenciden, ortalama yıllık yüzde yetmiş enflasyonla, iki yılda 6,8 birim olarak geri alacaktır ($1,7 \times 4 = 6,8$)

Bu noktada, kredi alan öğrencilerin, maddi olanaklarının sınırlı olduğuna devletçe karar verilen öğrenciler olduğunu yinelemekte yarar vardır.

Sonuç olarak 2. fıkra da, 1. fıkrada belirtilen nedenlerle, Anayasa'nın 2., 42. ve 130. maddelerine aykırıdır.

b) 3. fıkranın Anayasa'ya Aykırılığı

“Ancak, sağlık sebepleri dışında kendi isteği ile öğrenim kurumunu bırakan veya herhangi bir sebeple öğrenim kurumundan çıkarılan öğrenciler öğretim kurumu ile ilişkisinin kesildiği tarihten itibaren bir yıl sonra başlamak üzere ve bir yıl içinde borçlarını öder.”

Bu fıkranın Anayasa'ya aykırılık nedenlerinin de, önceki iki fıkradan farkı yoktur. Üstelik, bu madde kapsamındaki öğrenciler, şu veya bu nedenle yüksek öğrenimi

tamamlayamamış, belki de yeniden başlamak zorunda olan öğrencilerdir. Kredi bağlandığına göre, devletçe belirlenen maddi olanaksızlık durumu devam etmektedir. Bu durumda, fıkranın, yükseköğrenime devam etmeme koşulunu araması ve tespitini istemesi beklenirken, yeniden yüksek öğrenime başlayanlar da aynı konuma sokulmuştur

1. ve 2. fıkradaki aykırılık nedenleriyle, Anayasa'nın 2., 42. ve 130. maddelerine aykırı “bir yıl sonra başlamak üzere ve bir yıl içinde “ibaresinin iptali, bu ibarelerin iptali fıkrayı uygulanamaz duruma sokacağı için tümünün iptali istenmektedir.

c) 4. ve 5. Fıkraların Anayasa'ya Aykırılığı

4160 sayılı Yasa'nın 3. maddesinin, 351 sayılı Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Kanununun 16. maddesinde değişiklik yapan 4. fıkra şöyledir:

“Endeks uygulamasında, kredi borçlarının geri ödenmesine ve taksitlendirilmesine ilişkin esas ve usulleri belirlemeye, öğrencilerin borçlarından birinci fıkraya göre hesaplanan endeks artışından ilave edilen miktarın % 50'sine kadar indirim yapmaya Kurum Yönetim Kurulu yetkilidir.”

Anayasa'nın 130. maddesine göre, “Devletin yapacağı yardımlar ile ilgili ilkeler ...kanunla düzenlenir”. İptali istenen hüküm ise, Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Yönetim Kuruluna endeks artışından eklenen miktarın yüzde ellisine kadar indirim yetkisi vermekte, ama bu indirimin neye göre yapılacağını, bir başka deyişle “ilkeleri”ni belirlememektedir. Yasa ile düzenleme, yasa ile yetkilendirme anlamına gelmez. Yasakoyucunun, Anayasa'nın verdiği yetki doğrultusunda, konuyu ayrıntısıyla düzenlemeden yetki devretmesi, Anayasa'nın 7. maddesine aykırıdır. Bu nedenle fıkranın iptali istenmektedir.

“İndirim uygulandıktan sonra öğrencilerin ödeyecekleri bakiye kredi borcu; öğrencilerin eğitim süresince kurumdan aldığı toplam kredi miktarının 3 katını geçemez. “ hükmünü getiren 5. fıkra da, doğrudan 4. fıkra ile bağlantılıdır ve 4. fıkranın iptali, bir sonraki fıkranın uygulanmasına gerek bırakmayacağı için, iptali durumunda bir sonraki fıkranın da iptali istenmektedir.

5 - 5. MADDENİN ANAYASA'YA AYKIRILIĞI

4160 sayılı Yasa'nın 5. maddesiyle çeşitli kanun veya kanun hükmünde kararnamelerin kimi maddeleri yürürlükten kaldırılmıştır.

Madde öylesine “gayriciddi”dir ve öylesine “alelacele” hazırlanmıştır ki, kimi bendlerinde, kaldırılan yasa maddeleri bile sayılmamış ve “genel” bir ifade ile yetinilmiştir. Temel ekseni, devletin sosyal amaçlı giderlerini kısmak ve akla gelebilecek her geliri bütçeye dahil edebilmektir.

Madde ile daha önce Anayasa'ya aykırılığı izah edilen Ek Madde 8'in uygulanabilmesi için hangi kanun ya da kanun hükmünde kararnamelerde değişiklik yapılması gerektiği bile incelenmeden, “kanun ve kanun hükmünde kararnamelerin 1 inci madde ile 1050 sayılı Kanuna eklenen Ek 8 inci maddeye aykırı hükümleri yürürlükten kaldırılmıştır” demekle yetinilmiştir.

a) (b) bendinin Anayasa'ya aykırılığı:

4.11.1981 tarih ve 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanununun 50'nci maddesinin (c) bendi, lisansüstü öğretim yapan öğrencilerden harç alınmayacağına ilişkindir. Bu hükmün kaldırılması, devleti, tüccar zihniyeti ile yönetip, bulunabilen her kaynağı bütçeye dahil etme anlayışına uygundur. Ama, Anayasa'nın 2. maddesindeki sosyal devlet anlayışına aykırıdır.

Sosyal devlet, en başta, devletin bazı hizmetleri “görev” olarak yapmasını ve kamu yararını öncelikle gözetmesini gerektirir.

b) (c) bendinin Anayasa'ya aykırılığı

23.5.1928 tarih ve 1322 sayılı Kanunların ve Nizamnamelerin Sureti Neşir ve İlanı ve Meriyet Tarihi Hakkında Kanun'un 7. maddesinin ilk fıkrası; yasa, tüzük ve diğer metinlerin yeterli miktar basılmış örneklerinin merkezdeki dairelere dağıtılmak üzere Başbakanlık Mevzuatı Geliştirme ve Yayın Genel Müdürlüğüne doğrudan doğruya TBMM üyelerine, bakanlıklara ve Genel Kurmay Başkanlığına;

İkinci fıkrası da, vilayet ilçe ve bucaklardaki daire ve makamlara dağıtılmak üzere kanun ve nizamnamelerin yeterli miktarda basılmış nüshalarının ilgili müdürlükçe doğrudan doğruya vilayetlere gönderileceğine ilişkindir.

(c) bendi ile bu hüküm kaldırılmıştır. Devleti devlet yapan unsurların en başında, devlet daireleri arasındaki bilgi alışverişi gelir. Bu hüküm ile bakanlıklar ve taşra teşkilatı birbirinden habersiz hale gelecektir ki, sonucu merkezi devletin zayıflamasına kadar varabilir.

Metnin kaldırılma gerekçesinde, sözkonusu evrakın Müdürlükçe doğrudan ve parasız gönderilmesinin öngörüldüğü ve uygulama olanağı bulunmadığı belirtilmiştir. Bu gerekçe, bile bu dilekçinin birçok bölümünde yinelenmek zorunda kalınan bir “anlayış”ı çok kısa biçimde özetlemektedir. Bir kez daha belirtmek zorunludur ki, devlet tüccar değildir ve görev ve hizmetlerini ille bir ücret karşılığında yapması gerekmez

Sözkonusu metinler, hukuksal metinlerdir ve hukuk devletinde hukuksal bilgi akışı, paraya bağlanamaz ya da parasızlık bahane edilerek durdurulamaz. Bu Anayasa'nın 21. maddesine aykırıdır.

c) (d) bendinin Anayasa'ya aykırılığı

Bu bent ile, 9.11.1983 tarih ve 2946 sayılı Kamu Konutları Kanunu'nun 6'ncı maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

Sözkonusu madde, aynı yasanın 3. maddesinde belirtilen konutların bakım, onarım ve yönetiminin Bakanlar Kurulunca çıkarılacak yönetmelikte belirtilen esaslara göre, kurumlarınca yapılmasını ve bunun için gerekli ödeneğin her yıl kurum bütçelerine konmasını öngörmüştür.

4139 sayılı 1996 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nda, 1996 mali yılında uygulanmayacak hükümler arasında sayılan bu maddenin şimdi tümüyle kaldırıldığı görülmektedir. Kuşkusuz, kamu konutlarının bakımı devletin görevleri arasındadır ve bunun için bütçeye ödenek konulması zorunluluktur.

Kamu konutları arasında öncelikle lojmanlar vardır. Yurdun çeşitli yörelerinde görev yapan başta öğretmenler olmak üzere her sınıftan memur, bu lojmanlara muhtaçtır. Bu hükmün getirilmesinin ardında, lojmanların satılması niyeti vardır ama, bu, sosyal devlet ilkesine ve Anayasa'nın 57. maddesindeki "Devlet, konut ihtiyacını karşılayacak tedbirleri alır" hükmüne aykırıdır. Devletin konut gereksinimini karşılama görevini yerine getirmesinin yollarından biri de, kamuda çalışanlara konut tahsis etmesi ve bunların bakımını yapmasıdır. Bu lojmanlardan kimlerin hangi koşullarla yararlanacağı ayrıca belirlenebilir ama, bu görevden tümüyle vazgeçilemez.

d) (e) bendinin Anayasa'ya aykırılığı

16.8.1961 tarih ve 351 sayılı Yüksek Öğretim ve Kredi Yurtlar Kurumu Kanunu'nun 15. ve 18'inci maddelerinin kaldırılmasına ilişkin hüküm, bu yasanın 4. maddesiyle, yüksek öğrenim kredilerin koşullarının ağırlaştırılması hükmüne paralel olarak getirilmiştir.

1996 Mali Yılı Bütçe Yasası'nda 1996 yılı için uygulanmaması öngörülen hükümler, şimdi tümüyle kaldırılmaktadır ve kredilerden faiz alınmaması, ödeme süresi gibi düzenlemeleri içermektedir.

Anayasa'nın, 42,. maddesi ile devlete verilen maddi imkanlardan yoksun başarılı öğrencilerin öğrenimlerini sürdürebilmeleri amacıyla burs ve başka yollarla, devletin gerekli yardımı yapacağı hükmüne, 130. maddedeki devlet yardımı ilkesine ve 2. maddedeki sosyal devlet ilkesine aykırıdır.

Ayrıca, 4. maddenin iptali durumunda, bu hükmün de iptali gerekir.

e) (f) bendinin Anayasa'ya aykırılığı

Kanun ve kanun hükmünde kararnamelerin, l'inci madde ile 1050 sayılı Kanuna eklenen Ek 8'inci maddeye aykırı hükümlerinin kaldırılmasını öngören bu bent, hem yasa yapma tekniğine, hem de genel hukuk kurallarına aykırıdır.

Ek Madde 8 ile yapılan değişikliğin Anayasa'ya aykırı olduğu yetmiyormuş gibi, en azından yasa yapma tekniği açısından teker belirtilmesi gereken kaldırılan hükümler bile sıralanmamış, genel bir ifade ile yetinilmiştir.

Bu biçim, yasanın asıl amacının, bir an önce ve ne pahasına olursa olsun kaynak bulmak olduğunu göstermektedir ve ne yazık ki, kimileri bu uğurda asgari hukuk normlarını bile yitirmiştir.

Türkiye, bir hukuk devletidir ve hukuk devleti, akçal kaygılar uğruna, hukukun çiğnenmesine izin vermez. Hukuk, sadece yasa çıkarmak ve o yasaya dilediği hükmü koymak değildir. Hukuk, herşeyden önce bir kurallar bütünüdür ve bu kurallara en başta uyması gereken yasama organıdır. Bu hüküm Anayasa'nın 2. maddesine aykırıdır.

f) (g) bendinin Anayasa'ya aykırılığı

11.11.1986 tarihli ve 3320 sayılı Memurlar ve İşçiler ile Bunların Emeklilerine Konut Edindirme Yardımı Yapılması Hakkında Kanunun 3'üncü maddesi, aynı yasanın aradığı koşulları taşıyanlara yapılacak yardım miktarlarını gösteren, bunların artırılması için Bakanlar

Kuruluna yetki veren, yardımla ilgili işlemlere KDV hariç her türlü vergi, resim ve harç için istisna getiren ve ayrıca geri ödemelerin gelir ve kurumlar vergisi matrahından indirilmesini öngören bir maddedir.

1996 Mali Yılı Bütçe Yasası'nda 1996 mali yılı için uygulanmaması öngörülen hükümler arasındayken, şimdi tümüyle kaldırılmıştır.

Maddenin amacı, memurlar ve işçiler ile bunların emeklilerine, devletin konut edinmede yardım etmesidir. Kaldırılması, Anayasa'nın 57. maddesine aykırıdır. Çünkü, Anayasa, devletin konut gereksinimi karşılayacak önlemleri almasını, ayrıca toplu konut girişimlerini desteklemesini emretmiştir.

Madde, ayrıca Türkiye'nin sosyal bir devlet olduğunu belirten 2. maddeye de aykırıdır. Devlet, olanaklarının sınırlılığını bahane ederek, toplumsal görevlerini aksatamaz, bunlardan vazgeçemez.

6 - GEÇİCİ MADDE 1'İN ANAYASA'YA AYKIRILIĞI

Madde şöyledir:

“Bu Kanunun 1'inci maddesi ile 1050 sayılı Muhasebe-i Umumiye Kanununa eklenen ek 11'inci madde gereğince; baraj, liman, havalimanı, enerji santrali, tesis gibi taşınmaz mal ve sair varlıkları kullanan kamu kurum ve kuruluşların gayrisafi hâsılatlarında, bu kullanıma karşılık olmak üzere 1996 Mali Yılında hangi kurum ve kuruluşlardan ne oranda pay alınacağının tespitine Maliye Bakanı yetkilidir.”

Düzenleme ile daha önce Anayasa'ya aykırılık itirazında bulunulan ve Anayasa'ya aykırılık gerekçeleri sunulan Ek Madde 11'in 1996 yılında uygulanması için Maliye Bakanına yetki verilmektedir.

Ek Madde 11'in iptali, bu maddenin de iptalini gerektirecektir.

7 - 6. MADDENİN ANAYASA'YA AYKIRILIĞI

İptali istenen yasanın her maddesine sinen hukuku hiçe sayma tavrı, yürürlük maddesinde katmerlenmiş ve yasanın Anayasa Mahkemesi kararının geçersiz kılmaya yönelik olduğu apaçık ortaya çıkmıştır:

6. madde;

Bu Kanunun;

1. 1'inci maddesi ile 1050 sayılı Kanuna eklenen Ek 8 ve 9'uncu maddeler,
- b) 2'nci maddesi ile 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa eklenen ek 35'inci madde,
- c) 3'üncü maddesi ile 5'inci maddesinin (a) ve (e) fıkraları, Hükümleri(nin) 19.7.1996 tarihinden,
- d) Diğer hükümleri(nin) yayımı tarihinden,

Geçerli olmak üzere yürürlüğe girmesini öngörmüştür.

Yasaların geriye yürümesi, bir istisnadır ve yasadan yararlanan lehine bir durum yaratma veya çok büyük bir toplumsal çıkar gereği olabilir. Oysa burada, bir hak kaybı” vardır.

Örneğin, 1996 Mali Yılı Bütçe Yasası ile yüksek öğrenim kredisi koşullarının ağırlaştırılmasını öngören madde hakkında, yürürlüğü durdurma kararı verilmiştir ama, bu maddenin (c) bendi, uygulamayı 19.7.1996 tarihine kadar geri götürerek, Anayasa Mahkemesi kararını geçersiz kılmaktadır.

Ek Madde 8 ve Ek Madde 9 da, 1996 Mali Yılı Bütçe Yasası'nda, yürürlüğü durdurulan hükümleri, kararın geçerlilik tarihinden itibaren yeniden uygulamaya sokmaktadır. Bu doğrudan Anayasa'nın 153. maddesine aykırıdır. Bu nedenle 6. maddenin (a), (b) ve (c) bendlerinin iptali istenmektedir.

YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMİ

4160 sayılı Yasa, 4139 sayılı 1996 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nun hakkında yürürlüğü durdurma kararı verilen hükümlerini, yeniden yürürlüğe sokmakta ve böylelikle Anayasa Mahkemesi kararlarını geçersiz kılarak, bir Anayasa suçu işlemektedir.

1996 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nun Anayasal denetimi sırasında Anayasa Mahkemesi, daha önceki bütçe yasalarında yer alıp iptal kararı verilen hükümler hakkında, “Anayasa'nın 153. maddesine aykırılığı açık kuralları” için yürürlüğü durdurma kararı vermiştir.

Aynı nedenle bu yasanın Anayasa'nın 153. maddesine aykırılığı açık olan :

1- 4160 sayılı Yasa'nın 1. maddesindeki Ek Madde, 8 ve Ek Madde 9, 3. maddesi ve 6. maddesinin (a), (b) ve (c) bendleri için yürürlüğün durdurulması kararı verilmesi,

2 - Anayasa'ya aykırılığı dilekçemizde ayrıntısıyla izah edilen 4160 sayılı Yasa'nın tümü için yürürlüğün durdurulması kararı verilmesi istenmektedir.

SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda belirtilen nedenlerle

1- Yasanın tümü için yürürlüğün durdurulması,

2- Yasanın tümü için iptal kararı verilmesini dileriz.”””